

waimuga tütarlapsed kui Els peavad salafunsti oskama, ridade wahelt enam lugeda, kui ridade sees seisab, se on: kirjutaja mõtteid omal wiisil wenitada ja laiendada, funni kõik nõnda näitab, kuida nemad soowiwad. Els andis Hansu kirja mulle lugeda, sest et seal midagi saladust sees ei olnud. Hans kirjutas, kuida ülemate poolt neile enne jõulut luba oli antud neljaks nädalaks koju minna, kelle omaksed Peeterburist wäga kaugel ei ela, ja ütles siis pikemalt: „Kui mõned minu seltsimeestest luba läksid paluma ja neile pilletid kätte anti, tõusis kaa mul igatsus teid jõulu pühil waatama tulla; aga pikemalt asja läbi mõeldes arwasin paremaks igatselist waigistada ja seie jääda, kui tundsin, et teeleminemise mõtte juba südamet rahutumaks tegi, mis kui sile merepind waiksemat tuuleõhku ei näi kannatama, waid kogu kooksele tõmbab. Paremine tahan teid, kui seie saadik igapäew mõttes waatamas käia ja endist õnnelikuma aega meeletuletada, kus meie weel üheskoos elasime. Kinni kaswanud haawadel on õrn nahk, funni aeg armistohad parandab.“ Wiimaks küsis ta: kudas Elsel elupääwad käidaneda, kas ikka weel tema wastatõrjumine pakutud hea eest tütarlast pahandada, ehk kas meel nii kaugelt lahkemaks läinud, et ükskord andeks andmist tohiks loota? Nende küsimiste peale pidi Els oma käega wastust andma, muido wõida Hans pahaks panna. Kui mittu paberi lehte ta enne raiskas, kui kiri tahtmist mööda korralt läks, seda ei tea ma tõetilikult ütelda; aga nii palju olen ma kuulnud, et Hans kirja lugedes rõõmu pärast oli hüpanud.

Tema südames oli palju soem kewade kui Peeterburi ilmades, mis weel õige wilud näitasid. Müüd kus paks jää korra lõhnutud oli, hakkas kirjade käimine Else ja Hansu wahel liikuma, aga mina ei tohi tütarlapse kirjadest mitte ainukest Kalendri lugeja kätte anda. Mõttelge ise, mis Els saaks ütleva, kui tema arglikust kirjast tükike trüki pandaks? Ma lardan, tema ei wõttaks eluilmast enam sulge oma näpude wahele, mis meie Hansu pärast peaksite kahetsema, kes tema kirjatahtedest, kui mesilane õilmetest, magusat met imes.

Meie päiwil, kus aur ja wälk oma wäega maailma wana kere kipuwad lõhki ajama, peab küll kaa naisterahwast leitama, kes — nõõlast ja sukawardast lahkudes — orjawiisalisel raamatukirjutamise teel õnne lähawad katsuma — siiski, kui ma ükskord oma poega kosji peaksin läkitama, tahaksin ma temale nii kaua lauda, funni ta märkama hakkab:

„Talla maha kirjaneitsid,  
Pabernirgid, peenikesed!  
Talla maha sulaneitsid,  
Pikaltbiuksil tiindi piigad!  
Kost noore nõõlaneitsi,  
Sukawarda weeretaja,  
Peemetulbi liigutaja!“

Mööda minnes tahame nelipühi kolmandamal pääwal pulmaperesse Tammele natuke sisse minna, ehk meid küll sinna ei palutud, aga üks wana tutaw lähab mõne korra kaa palumata pidude tuppa, kust teda wälja ei wifata. Seal oli lusti ja ilu palju rohkem